

ช่วยด้วย!

ช่วยภาษาไทยด้วย! เถิดเพื่อนครู

แสนสงสารภาษาไทยใจจะขาด
เคย “แจกลูก-ผสมตัว” มามั่วกลาย-

คนอุบาทว์บ่อนรากฐานรานเสียหาย
เป็น “เบสิค” จน “อ่านไม่ได้-เขียนไม่เป็น”

ภาษาไทยเกิดจาก “แม่” และ “ลูก”
ฝ่าขวากหนามความยากแค้นแสนลำเค็ญ
“แม่ กข” “แม่ ก.กา” “แม่ตัวสะกด”
ใช้แค่เก้าอย่างแต่เก่าเคยเข้าใจ
จึงรู้ผิด เห็นผิด เข้าใจผิด
ให้รากฐานกุดตัวล้มล้มผิดฉกรรจ์

ซึ่งพันผูกมาหลายยุคแม้ทุกซ์เข็ญ
จนมาเป็น “อัตลักษณ์” ความเป็นไทย
ควรจำจดว่าสืบแม่แก้ไขใหม่
เพราะเหตุไม่ค้นคว้าหารากกัน
ตัดจรีตวิชาการหาญมาบั่น
ไม่รู้มันคือบาปหยาบช้านัก

เมื่อเปล่งเสียงมาจาก “แม่” จึงแปรปลุก
คือสายใยแม่ลูกผูกใจภักดี

เรียก “แจกลูก” รู้ไหม? ให้ประจักษ์
ไม่พิทักษ์กลับทำลาย ใจร้ายจริง!

“นักวิชาการ” กลับเป็นมารผลาญภาษา
ภาษาไทยแต่กำเนิดนั้นเพริศพรัง
ให้เด็กไทยเรียนรู้ภาษาไทย
อ่านไม่ออก-เขียนไม่เป็นเข็ญไม่คลาย

ที่รุ่งเรืองจนโรยราเป็นผีสิง
ถูกพวกลิงไม่รู้ค่ามาทำลาย
เป็นแบบใหม่ คือ “เบสิค” จึงเสียหาย
วิชาอื่นก็พลอยตายไปตามกัน

“เบสิค” คือแบบแผนภาษาอังกฤษ
A ถึง Z ยี่สิบหกตัวมันพัวพัน
พยัญชนะไทยมีตั้งสี่สิบสี่ตัว
เรียก “ไตรยางศ์” ต่างพื้นเสียงถึงเพียงนี้

ซึ่งเขาคิดตามรากเขาใช้เขลาชั้น
แถมยังวรรณยุกต์ไชรักก็ไม่มี
ทั้งพันพัวทั้งแยกกันนั้นสามที่
เพราะว่ามี “อักษรต่ำ-สูง-กลาง”

ปราชญ์โบราณท่านแจกลูกตามลำดับ
วิชาการจึงไม่เกินเดินผิดทาง
อ้างอ้างเพราะหลงเสียง กลาง-สูง-ต่ำ
อ่าน-เขียน เพี้ยนวรรณยุกต์ทุกซ์ลันตี

ไม่เปลี่ยนปรับตามมิจฉาอึดตากว่าง
นักเรียนไทยไม่อ้างอ้างอย่างวันนี้
ผสมคำผิดตัวมั่วเหลือที่
วิกฤตนี้ควรเรียกว่า “ศึกษาพิการ”?

เหล่ามิจมาว่า “แจกถูกผสมตัว”
แจกถูกไปไม่เป็น “คำ” ก็เปล่าการ

เขาไม่รู้ นี่คือแบบการฝึกฝน...
เสียงจะเกิดขึ้นอย่างไรไม่คณา
สร้างคำใหม่-ยืมศัพท์ใหม่ ก็ใช้เสียง...
สื่อสารถูก เข้าใจถูก ปลูกใจพริ้ง
สื่อสารผิดจิตคนก็หม่นหมอง
ต้องตีบทตันพลังวิฤตทุกการณไป

มาเกิดเพื่อนครูไทยทั้งหลายเอ๋ย
อย่าตามอย่าง “ศึกษาพิการ” เขาตาลด

อ่านไม่ออก-เขียนไม่ได้นั่นหลายหลาก
จะถึงขั้น “รักการอ่าน” นั้นอย่างไร
ด้วยการแจกถูกตามไตรยางศ์
ผสมสระ ผันวรรณยุกต์ ถูกต้องดี
เรียนไม่ถึงแม่ตัวสะกดไม่อ่าน “คำสะกด”
แล้วอ้างเป็นนวัตกรรม กรรมแน่นอน
สูวปากที่ว่า เด็กอ่านไม่ออก
เอา “แจกถูก” มาแจกมั่วกลั้วระกำ

เอา “เบสิค” มานำ คำ “แจกมั่ว”
เพราะไม่เรียงตาม “ไตรยางศ์” จึงปรวนแปร
นักเรียนไทยจึงมีนั่งแลสงกา
มิจมาผลาญภาษาจึงพาช่วย

คือเมามั่วมากเรื่องเปลืองสิ้นผลาญ

จึงหักหาญตัดออกจากตำรา
ออกเสียง จนซ้ำของคล้องทุกท่า
เปล่งวาจาโดยไม่เพี้ยนเพราะเพียรจริง
โดยไม่เปลืองพลังผิดจิตผีสิง
ยอมเป็นยิ่งกว่าสร้างชาติผองไท
แล้วไม่คล้องไปทุกอย่างทุกทางไหน
เพราะว่าไม่รักษากษัตริย์

มาฟังเผยแพร่ที่พรั่งผล
ท่านจยลเห็นเถิดว่าเกิดภัย

คำศัพท์ยากนอกบทเรียนอ่าน-เขียนไม่ได้
ถ้าเราไม่หวนหาบรรพวิธี
อักษรกลาง-สูง-ต่ำ นำวิธี
แล้วจึงมี “คำฝึกอ่าน” ตามขั้นตอน
ไม่ปรับลดมรรควิธีที่ปราชญ์สอน
กรรมไม่อาจผันผ่อน คือ “บาปกรรม”
ยังกลับกลอกกลวิธีตั้งผีพรา
ผีไม่ทำแต่คนทำระยำแท้

ช่างหมองมั่ว นวัตกรรม ซ้ำเกินแก้
เพราะไม่เรียงตาม “แม่” ลูกจึงมั่ว
เพราะรากฐานภาษาไม่พาสวย
ช่วยภาษาไทยด้วย! เกิดเพื่อนครู
ช่วยเด็กไทยของเราด้วย! เกิดเพื่อนครู

๙ มิถุนายน ๒๕๕๓

ศรี ศักข...ผู้รจนบทกวี